

Ние у махалата носехме най-хубавите и гиздави дрехи

Мария, р. 1951

Я съм родена 1951 г. у град Дупница, у Гиздова махала. Детството ми мина много добре, я съм яла, що викат хората от пиле млеко. Баща ми беше търговец. Него го знаеше целия град. Започна като търговец със свине, затова абсолютно ние не бехме лишавани от нищо. Ние бехме 5 деца. Имахме трима братя и една сестра. Я съм най-маленката. За ядене имахме всичко, що можеш да се сетиш, да, истина ти казвам. Разполагахме с много пари. Още на онова време баща ми имаше 50 000лв. Но ние преди всичко си гледахме живота. Верно, къщи не е правил, но друго всичко имахме. За Нова година, кога се чакаше на опашки за банани и портокали, он ни доносеше пълно касетки банани и портокали. Зимата ни намираше и носеше касетки ягоди, ама от нищо не бехме лишавани.

Животът като момиче ми мина много добре. Още на времето, кога немаше леки коли, баща ми пръв у градо си взема лека кола "Волга" от новите. Понеже разполагаше с много пари, жените много го сакаха и майка като чели го ревнуваше, ама направо си го ревнуваше и затова са се карали понекога. Ние у махалата носехме най-хубавите и гиздави дрехи. Баща ми, спомням си, купи на майка палто от лисица, дълго до колената и всите жени у махалата й завиждаха. Я като най-маленка от всите мене и братята, и сестрите - мене най-много ме гласеха. Носех се много добре у градо, нашите момчета се обръщаха след мене, ама я и си бех много хубава, не съм като сега как ме гледаш, мене сега живота ме изеде и затова съм така, ама иначе преди втора като мене немаше.

Така ми се случи, средата на март месец един от училище ме открадна. Момчето, къде много ме харесваше, Иван, сега моя мъж, ме открадна. Качи ме у колата и ме откара дома у них. Там, как да го кажем, сещаш се де, там ме обезчести и я немаше как, требеше да се ожена. На другио ден всите

разбраха,че дигаме тежка сватба. Много чудно ми стана,че баща ми се радуваше много за мене. А я бех само на 16 г. Но мога да ти кажем,че отначало ми беше много тежко, ама сега изобщо не съжалявам, че се ожених за човеко. Родих от него две щерки. Големата е Биляна,а маленката е Цеца. Докато беше жив баща ми,ние бехме много добре, ние с мъжо ми, човеко ного ни помагаше. Мъжо ми работеше по покривите, оправяше покривите на къщите и много пари честно казано не изкарваше. Ние се крепехме благодарение на баща ми, он ни дръжеше целото семейство. Но седем години след като се ожених,баща ми почина. Е, разбира се, много тежко го преживях и до днеска не може да се разбере от що си отиде тоя човек. Как си беше здрав прав, тека неочаквано си отиде от тоя свет. Я може би го изживех най-тежко и най-трудно от всичките братя и сестри. Ние с мъжо ми горе-долу започнахме да се справяме некакво,като знаеш вече,че нема на кой да разчиташ и гледаш да има барем за яденето.

Я тогава почнах работа като чистачка у училището,от друго се лишавахме, но за ядене не сме, винаги сме били сити. Ама ние не сме като вас, българите, ние тука много си помагаме, помагаме си за всичко,защо се сетиш. Маленката щерка е женена. Момчето си е намерило хубава къща у „Ценеви”. Они много се разбират. Ама хората там са некак си много студени. Не са като нас. Ние тука сме много отворени към хората,весели сме и много си помагаме. Они са по-саможиви. Големата щерка още не е женена,ама си има приятел от две години. И они много се разбират. Биляна си има и бебе на 8 месеца. Казва се Деяна. Мъжо ми от 3 години е у Испания. Що става с тоя човек, я не знам и му се чудим. Отначало пращаше пари всеки месец месец-по 200-300 евро,а последните 4-5 месеца почна да не праща. Я му се обадох преди един месец от пощата. Почнах да му говорим,че там си е намерил друга,щом не праща вече. Чак тогава човеко ми каза, че от два-три месеца се свира по болници, заболел е от бърбери, даже бил заборчел там на негови познати. Като ми каза

тека,абсолютно ми стана много болно. Чуда се вече накъде да ми е акъло - за него ли да мислим, за щерката ли, за дома ли, Биляна и она е болна. Откак това дете се роди,се й е у ръцете. И много отслабна. Тежи 48 кила и се чудим що и е. Водих я на доктор. Он каза,че нищо и нема. Ама я на них много не им вервам,все ми е притеснено. Мъжо ми още не си е видел внучето. Та искам и он да си се оправи, да си дойде по-бръже и да си намери работа, поне да ми е спокойно. Та до тука така протече моя живот,пожелавам си да сме живи и здрави всите, за по-натам не знам що ме чака.